

דברי תכפר

ישראל במלחמה

בורא עולם, תחזיר את החטופים
בריאים ושלמים, הכי מהר שאפשר!

שבת שלום!

גיליון מס. 2812 * ז' אדר תשפ"ד * 16 פברואר 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

בית כפר הנשיא מודיע בצער רב
על פטירתה של חברתנו
הוותיקה מדור המייסדים,
שוש אפשטיין ז"ל
ומשתתף בצערם של
שמוליק, אביבה, נתן, ליאת, יוסי
ליפא
וכל בני המשפחה

February 13, 2024

Eulogy for Ima Sheli

Many years ago, almost 16 to be exact, Ima made me promise her that I would write her Eulogy before she died. It all started following the many eulogies at Aba's funeral, where a variety of people spoke very highly, elegantly, beautifully and full of praise about him. She said at the time, "what's the point, he can't hear any of this!" She wanted to hear what I was going to say about her, so that she could give her approval. I am so sorry for procrastinating all this time and did not start writing this Eulogy until 3 hours after getting the sad news.

So, sixteen years ago, at the funeral of Aba, I represented my brothers, my sister and his grandchildren giving the Eulogy in English and accompanied by the Manchester United anthem. Apparently, that was a bit too much for some people, and others criticized me for not doing it in Hebrew. Of course, I took no notice at the time. However, years later I came to understand that in retrospect they may have had a valid point. After all, he was the epitome of a Zionist and a Kibbutznik, and though the family always spoke English at home, when he spoke of Kibbutz business, as Gizbar, Mazkir, and so on, or even Israeli politics, it was always in Hebrew. However, with Ima it is entirely different. She always insisted speaking and being spoken to in English. Infact, the past few years in Beit Yonatan she forced the Metaplot and other staff to only converse with her in English. Why you may ask, well I am here to tell you. SHE HATED HEBREW!! Therefore Ima, I will continue in English.

From day one in Mansura, in March 1949, she wanted nothing to do with it all and asked to go home to the comfy life in Liverpool. But, as she often reminded us, GOD, Aba insisted they stay and complete the mission, building the Kibbutz and Israel. And so, she valiantly soldiered on for the next 75 years.

Ima was known and revered for her acting prowess, especially those famous Kfar Hanassi Zigs. She had a special sharp wit and British sense of humor that was second to none. She had this knack of making friends very easily using that sense of humor. I remember a notable example of that when Chris and I visited Mount Beatitudes with her some years ago and a bus full of Nigerian Pilgrims arrived and unloaded. Somehow, she managed to befriend many of them. Using that wit and sense of humor she soon was telling them stories of the early days of the Kibbutz and the state of Israel. They absolutely loved her. She was “on stage” and commanding the attention of many of those Pilgrims. It was a sight to behold.

Other than GOD (Aba), I, Aviva, Natan and Yossi, the loves of her life, she had one more absolute love and devotion – Frank Sinatra, Old Blue Eyes tunes will be playing later. Aviva told me that in her last days of sleep, the only thing that got a reaction from her, was when she played songs of Frank on the phone that she placed next to her ear.

Finally, I don't know this for a fact, I just know it is true, that in the Jewish tradition, it is a well-known that God reserves the Shabbat for recalling back only the very special people. Ima went to heaven last Shabbat, because, as we all know in our hearts and minds that she indeed was A VERY, VERY SPECIAL PERSON!! We all love you Ima very much and wish that you rest in peace together with Aba.

A few words from Chris, as she was not able to join us at this celebration.

“I love you Shosh, may you rest in peace with Gershie. As a life-long Art Educator, I have always appreciated and admired Shosh’s talent in Embroidery and Stitchery. Our home is filled with her lovely works of art, including Shmulik's favorite, “A Time for Tea”. We will always treasure all these pieces of art. I have many fond memories of our travel visits to her in Israel, where she always insisted that it was “Time for a Cupper Tea”. I feel blessed that Shmulik and I got to see and speak to Shosh on phone video the afternoon before she passed, where it felt like now that she heard Shmulik's voice, it was time to go!!”

And a few words from Claire.

“I love you so much, Savta! I’m grateful that I was able to see you and say goodbye when I brought my family back to the kibbutz this past summer. We had a lovely time visiting in Liat’s home - your old home! Although you didn’t really remember who I was, you were lively and loving and of course entertaining. You made jokes and told stories and my boys were smitten. They enjoyed spending time with you in Bet Yonaton and it warms my heart that they had a chance to meet you and you them. Saying goodbye this summer was hard, but I’ll hold on to these memories and so many others. Even though we’ve always lived thousands of miles away from each other, we shared a special relationship, and you will always be in my heart.”

Also, Toby sent a few words.

There's a line that comes from the Doctor Seuss book "Oh the Places You'll Go!" which reads, "**Don't cry because it's over. Smile because it happened**" In other words, be grateful for life. Cherish it. Celebrate it.

I don't know how anyone could possibly think of my Savta and not be reminded of her sense of humor. She was a constant entertainer. There was always a joke to be had. There was always something to laugh about. I think humor will get you through the worst and best of life.

Through war, through sickness, through happiness, and success. I think Shosh used her sense of humor to get through a lot of things. I'm grateful for the time that was given to me, to know and love my Savta.

She was an amazing woman, who lived a pioneer life. I'm grateful to have been touched by her dashing self-deprecating humor, her hammer wit, her kindness and her love of family.

Laughter is SO important, and Shosh inherently knew that. I think she would have expected all of us to cry today, and together to share in our sadness and sense of loss. But I think she would want us to have a good laugh today as well. I wish I had a joke to offer that would break everybody up and make her proud. But getting you to laugh was her job.

Like all of you, I will miss her terribly, but will remember the sound of her voice in my head forever. I'm grateful that Shosh happened. Don't cry because she is gone, smile because you got to know her.

כמה מילים מהבן הקטן שלך. אבל באנגלית ,
כי אני כבר שומע אותך אומרת לי "English fool"

So I want to say thank you. Thank you for bringing me into this world and for raising me the way you did. As many here know: I was a very late child. Shmulik and Aviva were teenagers, Aba was ready to move on with his busy life managing the kibbutz. But you insisted, and you were determined to have another child. So Aba relented. And there I was growing up, basically as a lone child, with Aviva helping out as the loving big sister and Shmulik getting ready to leave to the army. It is fair to say I was well taken care of. Spoiled with so much love and caring and generosity.

Ima, you taught me kindness, you showed me wisdom and humor, you inspired me to learn, to be a good listener. Most importantly, you taught me how to make proper English Tea!

I remember when I left the kibbutz, you said to me — go figure out the world and try to make it better, make good choices, and don't forget to come back and visit. I tried my best to come as often I could. You hated the goodbys. I hated them too. But you and Aba were always so supportive of me and my life choices. Over the years, with every achievement and milestone I crossed, you reminded Aba "and you didn't want him." Well, as you lay here next to Aba, you can remind him of this again.

I will close with one of my favorite quotes of yours: “be good, and if you can’t be good, be careful.” Well, as you join Aba here, I hope you are both good and careful. I will miss you and always love you. Rest in Peace.

Your loving son,
Natan

I am sorry I am not there to say goodbye and share in a fond remembering of Shosh. I first met her 35 years ago. It was 1989, she and Gershie had come to the U.S. to see Natan. He and I had met the year before. It struck me then, and then when I visited her in Israel, and even later when I married Natan, how welcoming she was, how warmly she embraced me. She really had such a big heart, and she loved a big tent -- the more the merrier. I saw that big heart even more when Natan and I had kids --she loved having grandkids! And I loved her for how she doted on them. Best of all was the attention she would give them. She would make them feel like the center of the universe, listening to them, talking on their level about the things they were interested in. It was such a gift. I will miss that special lady -- her humor, her exuberance, and her big heart.

With love,
Lena

זה כבר התחיל לפני כמעט 15 שנה, כשסבא גרשי נפטר.

כבר אז התחלת לתכנן את הסוף. לפעמים עשית את זה בחן, עם הוראות פשוטות של:

when I die, I want you to play Frank Sinatra's Chicago. There's a " line that says 'I saw a man, he danced with his wife. And Saba "!"never danced with me

תמיד עם רמיזה. לא, לא רמיזה.. מנה כפולה ומכופלת של סרקזם.

ולפעמים זה נעשה במחוות קצת יותר קיצוניות ולא מתנצלות- כמו

Atti. I decided I want you to write the speech for my funeral so I " "can go over it myself

או להגיע אלייך הביתה ולגלות פתקי ירושה על ארונית שלמה וכל החפצים בה.

אלה בדרך כלל היו הרגעים שבהם גם מתחתי גבול, כי אני בין היחידים שהייתה להם הפריבילגיה הזו מולך.

והנה, סבתא, הפרידה הרשמית. בניגוד לכל ההכנות והאיומים, עשית את זה בשקט, בעדינות, אפילו קצת בהפתעה. וכמו שתמיד איחלת לעצמך, בלי סבל, בנחת.

ועכשיו אפשר להתחיל להיזכר באישה האייקונית שהיית, הרבה לפני בית יונתן. כשאני ואמא ישבנו לידך אחרי שהלכת, באו בזה אחר זה הצוות המדהים שכל כך אהב אותך כדי להיפרד. ובזה אחר זה תיארו אישה שקטה, עדינה, שאף פעם לא מתלוננת, תמיד מנומסת, ועם משהו מצחיק להגיד. אין ספק שההומור היה שם עד הסוף. אבל כל מי שעומד פה היום הכיר את גם שוש של לפני. ובה אני רוצה להיזכר.

אני רוצה להיזכר בסבתא החמה שגידלה אותי, שכחלק מטקס השינה שלי אצלכם בבית. סבא היה עוטר אותי במגבת אחרי האמבטיה ומעביר אותי אלייך כמו חבילה לזמן הכירבול המיוחד שלנו.

אני רוצה להיזכר בסבתא שהייתה חותכת לי חצי אשכולית אדומה ומפזרת עליה הרבה סוכר.

סבתא עם חינוך מסמטאות ליברפול - שכשהייתי חוזרת מהתלתון בבכי ומספרת על ילד שהרביץ לי הייתה עונה "well hit him back!"

סבתא מלכת הזיגים, שלכבוד הבת מצווה שלי העלתה עם סבא זיג שהנכדה בת ה-12 שלהם כתבה, עם אפס בושה ומאה אחוז גאווה ומסירות.

סבתא שפותחת כל שיחה בהכרזה נחרצת כמו

"Getting old is not for sissies"

ומסכמת כל ביקור במשפטי אזהרה וחינוך-

"don't do anything I wouldn't do"

או

."be good . And if you can't be good- be careful"

סבתא חריפה, שבאחד הביקורים שלי בתקופת הצבא פתחה את שיחת העדכונים ב-

"I googled the word fuck"

לא נגעת, נשבעת.

ואז פיתחה שיחה שלמה על למה הדור שלהם היה עושה יותר ילדים - כי לא הייתה טלוויזיה.

וביום חתונתי באה ולוחשת לי באוזן עם קריצה -think of England.

סבתא שעושה בושות, שכשהראייה והזיכרון קצת התחילו להיחלש, בעודנו נוסעות בדרכי הקיבוץ הייתה קוראת בקול על כל עובר אורח "?!who's that" וכשהייתי מעיזה לענות "סבתא, אני לא יודעת והם שומעים אותך..." הייתה עונה (שוב בקול רם ומכוון)

"!well I've been here longer, I'm allowed"

סבתא מסורה ואוהבת, שגם כשכבר לא זכרה חצי מהאנשים בקיבוץ, הצליחה להחזיק בראש את 9 חודשי ההיריון שלי ולזכור את החודש המשוער. סבתא כנה וישירה שמהר מאוד הבהירה לי שפלג זה שם גרוע כי זה מזכיר לה את תנועת הבונים, ושאני צריכה לקרוא לו בשם אנגלי יותר כמו ג'ו או פרד אסתר. ושגם אחרי שהוא נולד, כשגילית שלא צייתתי לך, המצאת לו כינוי "קלוגס קורנפלקס" שדבק עד יומך האחרון. והשם כמובן לא שינה כלום, כי הוא קלט אותך כל כך מהר והתמסר אלייך, וברגעים שראית אותנו, גם אם אותי כבר לא זיהית באופן עקבי, זכרת אותו והתרגשת ממנו, והיית לו לסבתא רבא אטרקטיבית שאפשר לעשות איתה סיבובים על כיסא הגלגלים.

את כל הדברים האלה אני אזכור סבתא אוהבה שלי.

לא כל אחד זוכה להיות אגדה כשהוא עוד בחיים. אבל את לגמרי היית כזו, וככה תמיד תישארי איתנו. עם משפטים וביטויים שילוו אותנו כל החיים.

אני מתגעגעת אלייך, כבר הרבה שנים, אבל שמחה שאת שוב עם סבא. איזה כיף לכל מי שאיתכם.

לסיום, כחלק מהתכניות שלך להלוויה את רצית שיתנגן השיר I did it my way של פרנק סינטרה. בהמשך את שינית את דעתך מספר פעמים, בטענה ש-

"I married god. And god wanted to come live in Israel. That's the only reason I left England."

ולכן מבחינתך השיר לא תקף, כי לא עשית את זה בדרך שלך. אבל אני לא חושבת שעומד כאן אדם אחד שמסכים איתך. כל דבר שעשית, כל מילה שהוצאת, כל זיג שהעלית, כולם היו רק שלך סבתא, רק בדרך שלך. ואף אחד לא יכול לקחת את זה ממך.

אוהבת אותך.

ליאת

נפרדים משוב

שוב, חיוך רחב ומשפט מצחיק וקולע בפיג'ן עברית, ותמיד כוס תה משובח בהישג יד.

שושנה פיליפס נולדה בליברפול בספטמבר 1927, ולמדה בבית ספר יהודי, כולל את הא' ב', במבטא אשכנזי. מאז, במשך 30 שנה, ניסתה לשפר את העברית שלה בעזרת – כפי שכתבה ב"דברי הכפר" בשנות ה-70 – קונגלומרציה של מורים, ללא הצלחה יתרה.

בגיל 16 הצטרפה לתנועת הנוער "הבונים", וכך הגיעה לבית התנועה בלונדון, שם הכירה את גרשי, שהיה מזכיר "הבונים" בבריטניה הגדולה.

מאותו רגע ולכל אורך חייה, שוש הרגישה שלצידו היא nobody, ואילו גרשי היה בשבילה אלוהים, לא פחות.

הזוג נישא ב-1948, ומאז היא נהגה לומר: I married god!, ולמרות שהיא רצתה ללמוד תפירה בלונדון, גרשי רצה לעלות ארצה, ולדברי שוש: "מכיוון שהוא היה אלוהים, הלכתי לאן שהוא הלך".

כאשר הגיעו ארצה במרץ 1949, גרשי גוייס מיד לתפקיד חשוב בתנועה בתל אביב, ושוש מצאה עצמה במנסורה.

שמוליק נולד בטבריה, ושוש, כחברות רבות, כאבה את חוקי הלינה המשותפת הנוקשים. "איך שהגעתי עם התינוק, מיכל המאירי לקחה לי אותו. אני האמא!"

שוש אנד דה גירלז (וכוס תה)
מחוץ לחדר האוכל הישן

המשפחה יצאה לשליחות פעמיים, לאוסטרליה ב-1952, ולאנגליה ב-1960, ושוש הייתה ל"אשת שליח", שזה די מקביל לאשתו של אלוהים.

אביבה נולדה באוסטרליה, יוסי ליפא שאומץ למשפחה הצטרף לכיתת אריה, ולימים, אולי כדי לחגוג את הלינה המשפחתית שהגיעה סוף סוף – נולד נתן הקטן...

כמו חברות רבות, שוש עבדה במשך השנים במטבח, במתפרה, ואחר כך כאחראית רישום עבודת החברים, ובמשרד של מפעל הבונים. עם צאתה לפנסיה עבדה תקופה ארוכה בהתנדבות בארכיון המועצה האזורית, ונהנתה מאוד.

כמה בנות בגילי זוכרות את ההתרגשות כאשר נשלחנו (ע"י המטפלת, כמובן, לא אמא) למדוד חזייה ראשונה אצל שוש. חוש ההומור הנפלא שלה, שליווה אותה כל חייה, הקל עלינו לעבור את ציון הדרך לבגרות הנחשקת.

שוש וגרשי היו בין הכוכבים הבלתי מעורערים של הזיגים לאורך כל השנים, כולל כמה מיתולוגיים כגון Don't worry, be happy, I can get no ועוד רבים ובלתי נשכחים.

לאחר שהתייאשה מללמוד עברית כהלכתה, שוש למדה רקמה יצירתית מג'וי - גילה מדר, אותה העריכה מאוד, ורקמה יצירות רבות וססגוניות. בצניעותה לא החשיבה עצמה כאמנית, אך הודתה שיש לה טכניקה טובה, ושהרקמה פתחה בפניה אופקים חדשים.

זיג מחג המשק ה-25 (1973)
מימין: ריני כהן, שוש אפשטיין, רחל אבידור

בניגוד לגרשי, שהיה בעד תהליכי השינוי, שוש התמרמרה מאוד על מצבם של המייסדים שבנו את הקיבוץ, ובטאה בישירות את דעתה ומצוקתה לאחר ההפרטה.

גרשי נפטר במרץ 2008, ושוש מצאה עצמה בלי עמוד התווך שלה, כשהילדים תומכים בה במסירות.

עם צאתה לגמלאות היא נהנתה מאוד מהפעילויות במפגש, עד שנחלשה ועברה לבית יונתן, שם גרה בשנים האחרונות.

גם כאשר ההבנה שלה את המתרחש הלכה ונחלשה, חוש ההומור ליווה אותה, ותמיד זכית בחיוך ובהערה מבודחת ממנה. הפנינה "שום ד-בלאדי-בר" רשומה לנצח על שם שוש, וגם BBM (למי שלא מכיר, שם כללי לצברים השובבים שנולדו כאן – בלאדי בני משק).

שוש, מאחורני דור המייסדים, נפטרה בשנתה בגיל מופלג.

החברה שהתמודדה עם הקשיים והתסכולים בהומור מושחז ומקורי, שתרם המון לאווירה המיוחדת של כפר הנשיא, עזבה אותנו.

עכשיו את מצטרפת לגרשי ולכל החבר'ה, וודאי תחגגו שם למעלה בזיגים אדירים.

ליוסי, שמוליק, אביבה ונתן, ליאת וכל בני המשפחה, אנו אתכם בצערכם.

רחל גינת

מכתב פרידה לשוב (דוד אלמן)

אוף, יא שוש, יא שוש, איך הלכת מאתנו באמצע זיג חייד?
את שהכנסת תרופה כל כך חיונית לחיינו - את הצחוק.

את שלקחת את הצחוק בשיא הרצינות!

נתת לנו, לדור השני, מקום של כבוד במושג הנצחי -
Bloody Bnei Meshek - B.B.M.

כן, אני יודע שזה נשמע לא כל כך.... אבל מבחינתי זה ממש שם של כבוד ואני
יודע שלכך גם את התכוונת.

והזיגים...? ה-"זיג" - מושג שלא במהרה ירד מסדר חיינו.
לדעתי מגיע לך תואר פרופסור כבוד בזיגולוגיה.

כן, זה נראה כאילו היום זה הזיג האחרון שלך אבל זו תהיה טעות לחשוב כך.
אני די מקנא בהורים שלי שמהיום יהנו שוב מחברתך

אני כבר רואה אותך שם למעלה מסתכלת עלינו ומחייכת בכל פה
ואומרת למשפחתך היקרה, ולמעשה לכולנו

Don't worry - Be happy

נוחי בשלום, חברה יקרה

לשוש היקרה

דרכנו הצטלבו עוד לפני שנולדתי היות ואת היית חלק
מה"חבורה" של הורי.

אח"כ נפגשנו כל ערב בהשכבה היות ושמוליק היה איתי
בקבוצת עופר, ואתם הייתם חלק מ"ההורים".

כ 20 שנה אח"כ אני מחנכת בגן וכיתה א" שם נפגשנו שוב
הפעם כשאתם ההורים של נתן. וכעבור כמה שנים. נוספות
צמחה לה החברות ביני לבין אביבה.

כל השנים האלה הייתם את וגרשי עם ההורים שלי חלק
מחבורה תוססת למדי. רצינית מחד (בנית הארץ והקבוץ)
והרבה הומור ושמחה מאידך (כל הזיגים לאורך השנים).

אני מקווה שתפגשי את כולם שם למעלה ותמסרי להם ד"ש
חמה ואוהבת ושתמשיכו לעשות שמח.

אנחנו כאן נמשיך לזכור את השמחה והכף שהבאתם לקבוץ
ולעולם.

נוחי על משכבך בשלום

צ'ה

בית כפר הנשיא מודיע בצער רב
על פטירתה בשיבה טובה של
הילדה ברק ז"ל
זקנת הכפר
ומשתתף בצערם של
נתן ורונית, תמיר, שקד
וכל בני המשפחה

בחירות למזכ"ל התק"צ

נתחיל מהסוף, תכירו את מזכ"לכם החדש ליאור שמחה. ליאור נולד בשנת 1976 בקיבוץ נצר סירני לאורי ועידית. סבתו הילדה הייתה ניצולת שואה, נגנית בתזמורת של אלמה רוזה במחנה ברגן בלזן וממייסדות הקיבוץ.

בגיל 37 נבחר לכהן כיו"ר הקיבוץ. ונבחר שלוש פעמים רצופות להיות יו"ר הקיבוץ. במסגרת תפקידו עסק בפיתוח הצמיחה הכלכלית, הקהילתית והדמוגרפית של הקיבוץ וקידם הקמת שתי שכונות בנים חדשות. כמו כן עסק בעדכון תקנון הפנסיה של חברי הקיבוץ הגמלאים לרבות העלאת גובה הקצבה החודשית.

בדצמבר 2019 התמודד שמחה לראשות התנועה הקיבוצית מול היו"ר לשעבר ניר מאיר והפסיד.

בשנת 2020 סיים את תפקידו כיו"ר הקיבוץ לאחר שנבחר לכהן כמנכ"ל התאחדות יצרני החלב בישראל. בתפקידו זה עסק בהבטחת הייצור ובמגעים עם הממשלה על רקע הרפורמות במגזר החקלאי, וכן קידם את איחוד השורות בארגון בין המשקים הקיבוציים והמושביים. לאחר אירועי השבעה באוקטובר הוביל את מיזם 'אחים לרפת' במסגרתו התנדבו רפתנים מכל רחבי הארץ לסייע לרפתני עוטף עזה וקידם הקמת קרנות לשיקום וסיוע לרפתות העוטף בסיוען של חברות עסקיות גדולות בהן תנובה ושטראוס, ואת הגדלת מכסות החלב לרפתות העוטף.

שמחה גבר על הדס דניאלי ילין ברוב של 54% מול 46%. אחוז ההצבעה הגבוה (49%), מיוחס ברובו למעבר להצבעה דיגיטלית

ליאור שמחה, חבר קיבוץ נצר סרני, הוא כאמור המזכ"ל החדש של התנועה הקיבוצית למשך ארבע השנים הבאות. שמחה זכה לתמיכת 17,158 קולות (54.1 אחוז) חברות וחברי הקיבוצים בתנועה, ואילו הדס ילין דניאלי (יגור) קיבלה 14,687 קולות (45.98 אחוז). הנתונים האלו מתבססים על הצבעתם של 256 קיבוצים כאשר מושב שיתופי אחד החליט שלא לקיים הליך בחירה לראשות התנועה וקיבוץ נוסף לא העביר נתונים לוועדת הבחירות.

מערכת הבחירות התאפיינה באחוז הצבעה גבוה, 49.1 אחוז, המהווה עלייה של 16 אחוז לעומת הבחירות הקודמות. הנתון הזה מוסבר בהצבעה הדיגיטלית שהתקיימה במרבית הקיבוצים וגם בעניין שעוררה ההצבעה בקרב ציבור החברים לאור העובדה שילין דניאלי בחרה להדגיש את הצד הנשי ואת מעורבות ארגוני המחאה בקמפיין שלה, בעוד שמחה זכה לתמיכה של מרבית הנהלות הקיבוצים הארגונים הכלכליים ותנועות הבוגרים.

כמה נתונים מעניינים מליל בחירות: בנען, הקיבוץ הגדול בישראל ומקום מגוריה של רעיה בן אברהם המיועדת להיות המשנה למזכ"ל תמכו 517 חברות וחברים בשמחה ורק 123 בהדס. בקיבוצה של הדס, יגור, הצביעו בעדה 500 בעלי זכות הצבעה לעומת 150 שתמכו בליאור. במעגן מיכאל זכה ליאור בבכורה: 325 קולות לעומת 137 בלבד להדס. בקיבוצו של ניר מאיר שילר, תמכו בליאור שמחה 130 אישה ואיש לעומת 53 בלבד לילין דניאלי. בקיבוץ הגדול גבעת ברנר השיג שמחה 70 אחוז (179 קולות) והדס הסתפקה ב-30 אחוז בלבד שהם 83 קולות. המאבק הפמיניסטי לטובת הדס נתן פירות בכמה קיבוצים. בלוחמי הגיטאות השיגה 120 קולות וליאור קושש 91 בלבד. בעין שמר, קיבוצה של רקפת זהר סל שתמכה בהדס לאורך הקמפיין הצביעו בעדה 126 בעוד ליאור הסתפק ב-117. גם בקיבוץ הגדול משמר העמק הצליחה ילין דניאלי לגבור על שמחה: 149 לעומת 123. הישגים מרשימים היו לליאור בקיבוצים ניר דוד, מענית, יזרעאל, כיסופים, ועוד. הדס ניצחה בקיבוצים כמו אפיקים, ברעם, דליה, יראון, חצרים.

קצת מאחורי הקלעים

ושלא תטעו, חשוב להוסיף שמערכת הבחירות לא הייתה מנומנמת כרגיל, אלא רוויית יצרים ואפילו גלשה לכדי קמפיין שלילי וטינוף הדדי כראוי לרוח התקופה. אולי בגלל שהצטרפה מאוחר, הקמפיין של הדס דניאלי-ילין היה קצת כוחני וחוצה גבולות. הדס הקשיבה ליועצים רעים ולא הסתפקה בטיקט הפמיניסטי והמודעות האחרונות שפרסמה מטעמה היו בוטות וקשות לעיכול. כמו זאת למשל:

אורה פלד נקש Ora Peled Nak... 1 שעה :
חשוב להבין מה עומד פה על הפרק!

המודעה שזועקת באדום אש - "אסור שהביזם יחלחל לתנועה הקיבוצית". מתחת לזה כתוב "התיקון מתחיל בקיבוצים" והצביעו הדס. במונחים של רובנו, "ביזם" זו האשמה קשה, מאוד. בטח אחרי השנה האחרונה. ככל שאני מבין, משתמע מכאן שבחירה בליאור שמחה פירושה הכנסת ביזם לתנועה. בתכלס המודעה הזו היא עצמה תוצר אופייני של "מכונת רעל" - מהסוג שמפעילים אנשיו של רה"מ. אז מי כאן הייתה הביביסט/ית, בעצם? הקמפיין השלילי לא תפס כי להאשים את ליאור שמחה בביזם היה קצת מרחיק לכת, אם לומר באנדרסטייטמנט.

ובכל מקרה יש לנו מזכ"ל חדש ויש לקוות שיתאושש מהר ממערכת הבחירות ויירתם מהר לטיפול בשיקום קיבוצי העוטף ויפעל להשבת עקורי הצפון והדרום חזרה במהרה בימינו אל ביתם.

ולנטיין

ולנטיין היום
יום האהבה,

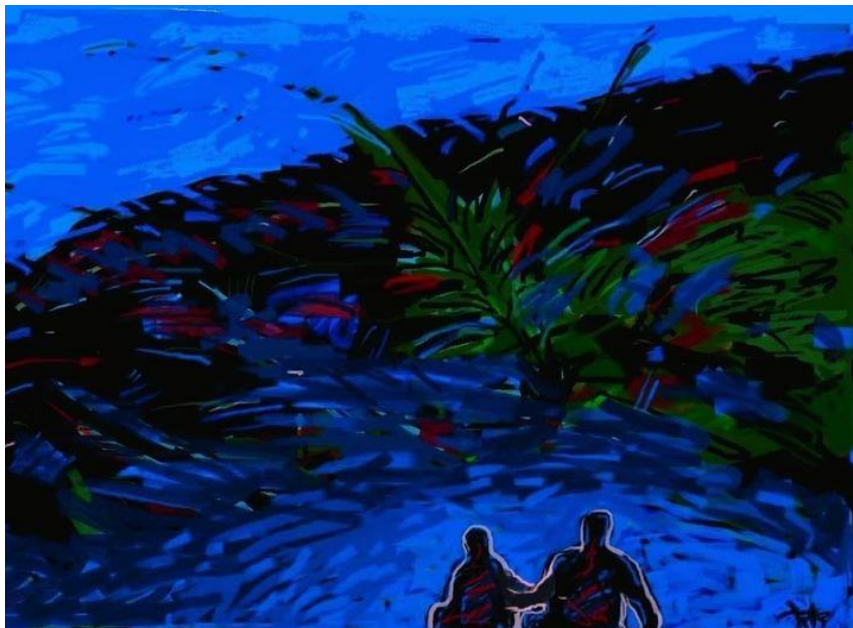
לרע ולרשע
אין יום מיוחד,

הם יש להם
את כל שאר
ימות השנה.

השבוע חל הולנטיין דיי יום האהבה. והיה קצת קשה בתוך המלחמה הקשה מצפון ומדרום לחוש באהבה ובחמלה. ובכל זאת יש לקוות שהאהבה והחמלה ינצחו בסופו של דבר. כי כמו שכבר כתב הרש"ר הירש בפירושו הנפלא למצווה למחות את עמלק את הדברים הבאים :

"לא תשכח- אל תשכח דבר זה אם יבוא יום ותרצה להידמות לעמלק וכמוהו לא תכיר את החובה ולא תדע את ה', אלא רק תבקש הזדמנות, בדברים קטנים או גדולים, לנצל את עליונותך כדי להזיק לבריות. אל תשכח דבר זה אם יבוא יום ותבקש להסיר מלבך את תפקידך ואת שליחותך ישראל, שקיבלת על עצמך בקרב האנושות. אל תקנא בזרי הדפנה שעולם סכל קולע לאותם המאושרים שהחריבו את אושר הבריות. זכור את האדמה רווית הדמעות המצמיחה את הדפנה לאותם הזרים. אל תשכח דבר זה כאשר יבוא יום ואתה עצמך תסבול מהגסות והאלימות של עמלק. שמור קומתך הזקופה! שמור על האנושיות ועל ערכי הצדק שלמדת מפי אלוהיך. העתיד הוא להם, וסוף האנושיות והצדק לנצח

את הגסות ואת האלימות, ואתה בעצמך נשלחת כדי לבשר ולקרב- על ידי עצם גורלך ודוגמתך- את הניצחון הזה ואת העתיד הזה."

• שוש אפשטיין ז"ל

זהו, סגרתי במחשב את האתר של כפר הנשיא, עם הריקוד של "להקת הנח"ל" (אחרי שהלכו לעולמם ישראל ורחל אבידור, ריני ומיכאל כהן וגרשי ז"ל את, שוש, היית האחרונה בלהקת הזיג הזאת). ראיתי ושמעתי אותך עם גרשי מדקלמים: I can't get no satisfaction וגם את don't worry, be happy. ובחיוך נזכרתי בך, שוש.

בעצם אני חייבת תודה גדולה לכישלון אחד שלך, שוש.

כשאריה (אז הוא עוד היה ברט) הגיע לקיבוץ עם רווקי גרעין ה', את התאמצת מאד למצוא להם שידוכים. היית מזמינה אותם לארוחת ארבע ומנסה... שידוך ממש לא יצא מזה, אבל התה האנגלי היה משובח. רק כאשר נסעתם למרחקים, לשליחות בבריטניה, ברט היה יכול לפגוש אותי, ואני יכולתי להגיע לכפר הנשיא כדי להיות המורה של כתת עופר והחברה של ברט. וכעבור שנה, כשחזרתם מהשליחות, אנחנו כבר היינו נשואים ואל כתת עופר חזר שמוליק, שאת שמו עד אז רק שמעתי מהילדים בכתה.

אני זוכרת אותך במתפרה עם שריטה, זוכרת אותך רוקמת תמונות יפהפיות בהדרכתה של גילה מדר, זוכרת אותך עובדת במפעל, ואחר כך מתנדבת בארכיון של הגליל העליון.

היית מעריצה גדולה של גרשי, וכשיוחאי נבחר להיות מנהל הקהילה, הזמנת אותו להשמיע באזניו את סיפורי גרשי המזכיר, ואחר כך אמרת לי שיוחאי יהיה מזכיר טוב, כי הוא יודע להעריך a good cup of tea ...

בשנים האחרונות עם התרופפות בריאותך נכנסת לבין יהונתן, ואני הייתי פוגשת אותך בכל יום ששי בקבלת שבת, ונהנית מהמחמאות שלך על הטור שלי בדברי הכפר. בתחילה היית יושבת עם כולם במעגל, וכשהתקשית למצוא את הדף המתאים בספר השירים שלנו, הייתי קמה ממקומי וניגשת אליך לעזור לך. ואז הצעתי שתעברי לשבת על ידי, כדי שאוכל לסייע. וכך, בחדשים האחרונים, בכל ערב שבת ישבת לימיני, היית עוקבת אחרי כל המילים של השירים, לפעמים גם היית שרה, ואני הרגשתי סיפוק גדול.

ביום שישי האחרון כבר לא ישבת לימיני, כבר היית במיטתך, ומאז לא ראיתך.

לכל אורך תקופת שהותך בבית יהונתן, לא אבדת את חוש ההומור. בכל פגישה היינו צוחקות על משהו. את גם היית אסרטיבית, ודרשת מהצוות יחס של כבוד. הגיע לך, שוש. והיום אנחנו, יחד עם משפחתך, יחד עם חברי הקיבוץ מכבדים אותך, ונזכור אותך עוד הרבה הרבה זמן.

לכל אוהביך, שוש, אומר: Don't worry be happy.

נ.ב. איזו הצלחה גדולה הייתה לך! רצית שהלוויה תהיה דומה יותר לזיג מאשר ללוויה, ואכן, כל כך הרבה צחוקים, מזמן לא נשמעו בבית העלמין שלנו.

• מתמר אל תמר

תמר קולר היקרה,

כל כך שמחתי כשנכנסת לתפקיד מנהלת הקהילה שלנו. הגעת לאחר קדנציה בעייתית של מי שהיה בתפקיד לפניך, והייתה הרבה עבודה לעשות. תוך זמן קצר הפשלת שרוולים, ובמרץ ובכישרון העמדת את מערכת החינוך הבלתי פורמלי על הרגליים. זה לקח קצת זמן, אבל ההריסות תוקנו. מהכיוון השני, הכיוון של הקשישים, נכנסת בתקופה, שהיה בה איום על המשך קיומו של "המפגש", והצלחת, בהובלה נמרצת שלך ושל אירנה, להפוך את המקום לתוסס ומשרת את הדור הבא של הגימלאים. האמת ניתנת להיאמר: אני הייתי סקפטית לגבי הסיכוי לצלוח את המשבר הזה, ו"ללדת מחדש" את המפגש אבל זה קרה, מאוד לטובה.

כבר מההתחלה ראיתי שאת לא סתם עוסקת בניהול, אלא שיש לך עניין באנשים. לא היה בית אבלים אחד, או לוויה אחת שבה לא השתתפת. יצרת קשר אישי עם חברים רבים. הצטרפת לטיולים של מועדון "מופת". פשוט היית למופת. וכשפרצה המלחמה, את מצאת את עצמך גם בתפקיד יו"ר צח", ותוך זמן לא רב מידי, הצלחת למלא את החלל, כך שתוכלי להתפנות למלא את תפקיד מנהלת הקהילה בתקופה קשה כל כך.

וכגודל השמחה, גודל האכזבה. אני יודעת שהתפקיד אינו קל (עשיתי אותו בימים שזה נקרא "מזכירה", ולהיות מזכירה בקיבוץ שאתה חי בו, אמנם, חוסך נסיעות ארוכות הלוך וחזור, אבל זה אומר 24/7 כולל שבתות וחגים. זה לא היה קל).

האמנתי שאת עשויה מהחומר שיכול לעמוד בקשיים כאלה. ידעתי שיש לא מעט אנשים בכפר הנשיא שהיו מוכנים ויכולים לסייע בידך, וכפי שראיתי, את אכן ידעת להיעזר. ויש גם אנשים לא קלים בכפר הנשיא, או ליתר דיוק, אנשים שלא קל להם, כפי שיש בכל מקום אחר בעולם, בין אם זה קיבוץ או חברה אחרת. אבל זוהי מהות התפקיד, תפקידו של מנהל הקהילה יחד עם ההנהלות וממלאי התפקידים להתמודד גם עם הקשיים האלה.

בקיצור, אני מאוכזבת, אני מרגישה שנטשת אותנו, במועד הכי פחות מתאים. עזיבתך באה לי ולכל מי שדברתי אתו, כרעם ביום בהיר.

חבל!

שבת שלום לכל בית כפר הנשיא

מתפללת לחזרת החטופים במהרה הביתה, לחזרת החיילים הביתה, לחזרת המפונים הביתה

אמן!

נעים להכיר

נעים להכיר – במילואים / מיכל אשחר

לרגל המצב, נכיר משפחות מגוייסות
מקהילת כפר הנשיא

והשבוע – משפחת הלפר, שבה שני בני
הזוג משרתים במילואים(!).

מי אנחנו?

רותם וטל והילדים מאיה (כיתה ז') ואורי
(כיתה ד'). רותם בת הקיבוץ – גדלתי כאן,
טל גדל בגבעת אלה. הגענו לכאן כזוג
לפני 12 שנה.

מה עושים באזרחות?

רותם מורה להיסטוריה בתיכון בקיבוץ סאסא, טל איש מכירות בחברת פארמה,
שמשווקת מוצרים לבתי מרקחת בכל אזור הצפון.

מה עושים במילואים?

טל משרת בחיל הים, כרס"פ בשייטת 13. הוא עוסק בכל התמיכה הלוגיסטית
בלוחמים, מרמת השינוע של הציוד ועד לפריסה של האוכל כשהם יוצאים אל
שטחי הכינוס, משרוך הנעל ועד החולצה והמזרון וכל מה שהלוחמים צריכים
כדי לעשות את העבודה שלהם.

רותם – אני מודיעת נפגעים, שזה אומר שאני אחת משלושת הקצינים שדופקים
על הדלת ומבשרים את הבשורה. אנחנו מודיעים על הרוגים וגם על פצועים
אנוש וקשה. אנחנו מלווים את המשפחות השכולות באופן צמוד מרגע ההודעה

ועד לסיום השבעה. אחרי השבעה המשפחות עוברות לטיפול קצינות הנפגעים של היחידות השונות.

במקרה של פצועים אנחנו מלווים את המשפחות אל בתי החולים, עד שהם חוברים אל הצוות שנמצא שם ומקבלים את הסיוע שם. אני 13 שנים ביחידה, בסדיר הייתי מש"קית נפגעים ואז במילואים בקצין העיר. כמה שנים אחרי שהשתחררתי ממילואים קיבלתי טלפון שפותרים את יחידת מודיעי הנפגעים לנשים – עד אז זה היה רק גברים – והזמינו אותי להצטרף. היום יש הקפדה על כך שחייבת להיות אישה בכל צוות הודעה שיוצא. אנחנו, כצוותים מודיעים, מקבלים ליווי רגשי של אנשי חוסן, שהם עובדים סוציאליים, שגם הם מגויסים למילואים. אנחנו מחוייבים להגיע לשיחות חוסן, זה לא לבחירתנו, ואין דבר כזה "אני לא רוצה לדבר" או "אני לא רוצה לגעת בזה". אנחנו מאוד עטופים מהבחינה הזו.

חרבות ברזל

ב7/10 בשעה 12 צלצל הטלפון של טל וקראו לו להגיע ליחידה, ומאז הוא שם. אני גויסתי כמה ימים אחר כך, מכיוון שההודעות בתחילת הלחימה התחילו לצאת קצת באיחור. יצא לי להודיע לא מעט הודעות בלחימה הזו, לצערי.

משפחה במילואים

זו חוויה שמטלטלת את הבית, דורשת היערכות וגיוס מלא של סבתא וסבא. כמו שאנחנו מגויסים מה7/10, גם סבתא מגויסת מאז. אם לא הייתה לי את התמיכה והעזרה הזאת, לא הייתי יכולה לעשות את זה. כבר יצא לי שיצאתי מפה בשתיים בלילה והשארתי שני ילדים ישנים, שקמים בבוקר ואמא לא כאן. לילדים בהתחלה היה יותר קשה, אבל הם התרגלו, ואני חושבת שהם מאוד גאים בנו, שאנחנו לובשים מדים ולוקחים חלק במשימה. כשמדברים על השייטת בטלוויזיה הם מייד מתמלאים בגאווה, וכשמראים הלוויות של חיילים, כבר יצא לי שהם צעקו לי, אמא רואים אותך בטלוויזיה. אני חושבת שעם כל הקושי, אנחנו נותנים להם דוגמא ושיעור מאוד חשוב של נתינה, של אהבת הארץ ושל כמה זה חשוב לשאת בנטל ולקחת חלק.

תודה רבה רותם וטל, נעים להכיר, מי ייתן ונשוב לשגרה ושכולם ישובו הביתה בשלום ובמהרה.

שירי מלחמת חרבות ברזל

לפני המלחמה "רעש לבן" הוקמה כלהקה של שלושה חברים, הקליטה אלבום וחלמה חלומות. יהלי (יהל גזית), שכתב את מילות רוב השירים באלבום, כמו שיר זה, גויס למילואים ב-7 באוקטובר. הוא שירת כסמ"פ בשריון ונפל בקרב ב-4 בדצמבר בזמן שגם אחיו עידו נלחם בעזה.

"נפילתי" יוצא חודשיים בדיוק אחרי לכתו. "אחרי השבעה החלטנו יחד שאנחנו הולכים על זה. ממשיכים את מה שכבר התחלנו, עושים הכל כדי לתת חיים וביטוי ליהלי דרך המוסיקה שיצרנו יחד ולהכניס אותו לכמה שיותר לבבות".

זו נפילתי הסופית
והיום מתחיל חרבן
כל דבר קורה מכאן ואילך
זו היא עת מבול
יצאה סירה אל חוף
זהו זמן מבול
והוא הכל ישטף

כלם זוגות זוגות
ושוב אני לבד
לו רק היינו אז יודעים
מה היה לנו ביד
כעת עולה מפלס הים
נשאר רק לחכות
תהי לזכרון ישן
אשר נותר במצולות

צפור אולי תביא
עלה של זית או סימן
ברקיע האפר
תפציע קשת בענן
עוד תגיע אדמה
ובית ומשכן
ותגיע אהבה
גם אם יקח קצת זמן

עוד תגיע אהבה
גם אם יקח קצת זמן

16.2 שלי מנספלד

תמיר ברק

נתן גדיה

מורן קולינס

17.2 דנה במנולקר

שחף בכר

קים קפלן

18.2 מרקי מרקוסון

אהרון ליאני

דן בן-דור

19.2 טום כץ

20.2 ארי שטיינר

21.2 אודי אדלר

אורה אגם

עיטם ג'רבי

עיליי חייט

22.2 מיכי קורן

ניסן פלמה

רתם איילון

גל וויאט

סיפור לשבת

תשובה גאונית של סבתא לנכד שלה

עורך: עופר בר אל

ערב אחד, ילד שוחח עם סבתו על מאורעות עכשוויים.
 הילד שאל את סבתו מה דעתה על נוער המחשבים, על אלימות בבית הספר, ועניינים שונים אחרים של ילדים.
 הסבתא ענתה: "ובכן ילדי היקר, תן לי לחשוב... נולדתי לפני הטלוויזיה, האוכל הקפוא, צילומי רנטגן, עדשות מגע והגלולות.
 בתקופה שלי לא היו כרטיסי אשראי, או פצצות לייזר.
 האדם עוד לא המציא את מיזוג האוויר, מדיח הכלים ומייבש הכביסה. את הבגדים תלינו לייבוש בחוץ באוויר הנקי.
 האדם הראשון טרם צעד על הירח.
 סבא שלך ואני התחתנו לפני שעברנו לגור יחד.
 עד שהייתי בת 25, כיניתי כל אדם מבוגר בשם "אדוני". לאחר שמלאו לי 25, כיניתי כל אדם עם תואר - "אדוני".
 חיינו לפני פגישות דרך המחשב, קריירה כפולה, מעונות יום ותרפיה קבוצתית. החיים שלנו התנהלו על פי כללי מוסר, שיפוט נכון והגיון בריא.
 לימדו אותנו לדעת מה ההבדל בין טוב לרע, ולעמוד ולקחת אחריות על מעשינו. לשרת את הארץ שלך הייתה פריבילגיה. לגור בארץ הזו הייתה פריבילגיה גדולה יותר.
 משתמטים היו אנשים שסגרו את הדלת הראשית שלהם כשרוח הערב התחילה. חשבנו שאוכל מהיר זה מה שאנשים אוכלים בזמן הצום.
 על פיצה האט, מקדונלדס וקפה נמס - עדיין לא שמענו.
 "שתהיה לך מערכת יחסים משמעותית" הכוונה - שתצליח להסתדר נהדר עם בני הדודים שלך.
 זמן משמעותי - הכוונה הייתה זמן שהמשפחה מבלה יחד בערבים ובסופי השבוע ולא בילוי בקניות יחד.

לא היה רדיו FM , טייפים אלקטרוניים, mp3, די וי די. במקום זה, האזנו לזמרים, זמרות, להקות - ברדיו . איני זוכרת אף ילד שפוצץ את אוזניו כשהוא שמע את טומי דורסי או אלוויס.

לא היינו רצים כעדר אחרי נערים מתבגרים עם מיקרופון ביד. כן האזנו לנאומים של מנהיגים גדולים.

אם ראינו משהו שכתוב עליו "מיוצר ביפן" - ידענו שזה זבל. היו חנויות של 50 ו-10 אגורות ושם יכולנו ממש לקנות דברים במחיר של 50 ו-10 אגורות... גביע גלידה, שיחת טלפון, נסיעה באוטובוס וכוס גזוז? כולם עלו גרוש אחד בלבד!

"איידס" היו עוזריו של המנהל בבית הספר.

"CHIP" היה חתיכת עץ.

"HARDWARE" מצאת בחנות לכלי עבודה.

המילה "SOFTWARE" עדין לא הומצאה.

היינו הדור האחרון שממש האמין שגברת צריכה בעל בכדי ללדת תינוק.

ולפני כמה זמן אתה חושב שכל זה היה חמוד? אתה יודע בת כמה סבתא כיום? סבתא היא רק בת 58..."

